

EGY

MIRE a repülőgép fölszállt, Bruce Bannernek már eszébe is jutott, hogy mennyire utálja a repülést és mindazt, ami vele jár. Utálta a tömeget, a szűk, zsúfolt teret, a műanyag szagát és legfőképp az utasok esztelen viselkedését. Legszívesebben nemcsak a biztonsági övből, de a bőréből is kibújt volna...

Hogy a fenében felejtettem el, hogy ennyire utálom a repülést?!

Lehet, hogy azért felejtette el, mert elég rég nem utazott repülőgépen. Utoljára talán még... talán még a *balesete* előtt. Bár, ahogy most jobban belegondolt, eszébe jutott az első repülése: az a szégyellős öröm, hogy legszívesebben felrikoltott volna, mint egy kiskölyök, mikor a gép felemelkedett a talajtól, és a táj folyók szabdalta színes pacák sokaságává mosódott össze...

Nem, már akkor is utáltam a repülést!

Arra lett figyelmes, hogy valamelyik utasra máris rájött a hoppáré. Egy harmincas éveiben járó, vékony, szemüveges férfi volt az, aki már akkor gyanakodva nézett jobbra-balra, amikor még épphogy fölszállt a gépre. Most pedig a

széksorok közt állt, és egyre hevesebben gesztikulálva vitatkozott az egyik légi utaskísérővel.

– ...elől – hallotta Bruce. – Amilyen távol csak lehet attól a... *dologtól!*

– Meglátom, mit tehetek – sóhajtott fel a stewardess. – Kérem, addig is üljön vissza a helyére!

Mostanra már mindenki Bannert figyelte, beleértve a mellette ülő, fekete nadrágkosztümöt viselő nőt is. Banner próbált úgy tenni, mintha olvasna, azonban továbbra is magán érezte a nő tekintetét.

– Ööö... hello – nézett föl végül a könyvből.

– Ugye, maga az? – kérdezte a nő megbabonázva. – Úgy értem, ő. Az a... Bosszúálló! Az, aki...

Ennél a pontnál elhallgatott, és zavartan simított ki egy fekete tincset a szeméből.

– Hadd segítsek! – mosolyodott el fanyarul Banner. – Én vagyok az, aki zölddé változik.

– Igen... Dr. Bruce Banner, ugye?

– Igen, bár így általában nem szoktak felismerni. Vagy legalábbis régebben így volt.

– Én olvastam az önről készült riportot a *Rolling Stone Magazin*ban, és onnan tudom, hogy ön tudós, és nem csupán egy... Bosszúálló!

Ó, igen, a riport. Ami úgy született, hogy eredetileg interjút szerettek volna vele készíteni, de nem állt kötélnak. Úgyhogy kénytelenek voltak más megoldást keresni, és összevadászni mindenkit, aki csak ismerhette – a gyermekkori barátjától, Randytól egész Thaddeus Ross tábornokig, aki nem sok szépet mondott róla. Az ő válaszaikból és véleményükből állítottak össze róla egy profilt. Ő legalábbis így hallotta, mert olvasni nem olvasta. Egyedül a borítót lát-

ta: a saját képmását, ami mögé a Hulk csontos arcát is oda-montírozták.

– Oké – bólintott. – Megígérem, hogy amíg le nem szállunk, tudós is maradok. Úgyhogy most nem lesz semmiféle zöldülés.

Bízott benne, hogy ezzel a maga részéről eleget tett a formaiságoknak, és lezárhatja a beszélgetést, de, mint általában, a világ nem nagyon törődött vele, hogy miben is reménykedik.

– Egyébként Andie Strain vagyok – nyújtott kezét a nő.
– Örvendek a szerencsének.

Aztán megint hallgattak egy kicsit, és Banner olyan feltűnően kezdte mustrálni az ölében heverő könyv borítóját, hogy azt nem lehetett nem észrevenni.

– Szóval, turista osztályra váltott jegyet – próbálta életben tartani a beszélgetést Andie. – Magának a Bosszúállók repülőjén kellene utaznia... vagy... úgy értem... maga nem tud repülni?

Hát akkor ennyit az olvasásról...

– Nem, valójában nem tudok repülni – mondta Bruce bágyadt, türelmes mosollyal. – Viszont nagyon nagyokat tudok ugrani. Ahhoz azonban át kell változnom a zöld fickóvá, ami sajnos tönkretenné a ruhámat, márpedig ez a legjobb öltönyöm. Persze, vihetnék magammal egy nagy zsák ruhát biztonság esetére, de a nyakamat tenném rá, hogy útközben széttépné és szétszórná az összeset New Yorktól San Franciscóig. Egyébként egy olyan megbeszélésre tartok éppen, ahol... szóval, ahol a ruha elvárt, mi több, kötelező. Ami pedig a Bosszúállók repülőjét illeti, a Quinjetet csak különleges alkalmakkor használjuk. Ez a mostani azonban nem

annyira különleges. Ami pedig az első osztályt illeti... hát nem is tudom. Feleslegesnek tartottam. Ön szerint nem az?

– Én egy munkainterjúra megyek éppen – magyarázta Andie. – Vállalati joggal foglalkozom, de az első osztályt egyelőre még nem engedhetem meg magamnak. Majd egyszer talán.

Aztán ő is a könyvre sandított, amit Banner úgy szorongatott, akár a vízbefúló azt a bizonyos szalmaszálat.

– Sajnálom, nem akartam untatni... olvasson csak nyugodtan!

– Ugyan, semmi gond – próbált mosolyogni a tudós. – Nem untat. De tudja...

Azzal megpróbált elbújni a könyv mögött, de néhány másodperccel elkésett. A szemüveges, izgága alak szemlátomást megnyerte a vitát a stewardesszel szemben, és felszegett fejfel indult az első osztály felé.

– Ez az alak is... – csóválta meg a fejét Andie, mikor úgy ítélte, hogy az agitátor már hallótávolságon kívül ért. – Tudja, mit? Ne is foglalkozzon vele!

Egy pillanatra zavartan sütötte le a szemét, aztán mégis fölnézett, és Banner tekintetét kereste. A férfi ezt egy pillanatra kihívásnak gondolta, aztán rájött, hogy a nő őszintén beszél, amit talán még nehezebb volt elfogadnia.

– Nézze – mondta Andie –, én New York-i vagyok, és még jól emlékszem arra, amit pár évvel ezelőtt értünk tetek Brooklynban. A Bosszúállók nélkül azok a gusztustalan idegenek az egész várost leradírozták volna a föld színéről! Az öcsém mentős, ott volt mindenhol, ahol szükség volt rá, és biztos, hogy maguk nélkül ő sem úszta volna meg élve! Persze vannak, akik azt mondják, hogy csak azért harcoltak a rosszfiúkkal, mert történetesen épp New Yorkban van a

főhadiszállásuk, és lehet, hogy még jobb is lenne, ha máshova költöznének, de én nem így gondolom! És rajtam kívül még nagyon sokan osztoznak ugyanezen a véleményen! És lehet, hogy néha átváltozik egy nagy, zöld szörnyeteggé, de maga a *mi* nagy zöld szörnyetegünk! – aztán megvetően biccentett az első osztály felé masírozó férfi irányába. – Az ilyen alakok... az ilyen alakok soha senkiért nem tesznek semmit!

– Hát... köszönöm, igazán kedves.

– Nagyon szívesen!

Banner visszafordult a könyvhöz. Még mindig ideges volt, de már egy kicsit jobban érezte magát. Annyira, hogy még akár a beszélgetést is hajlandó lett volna folytatni, hogy lássa, hova fut ki.

Na jó, némi túlzással.

Az is eszébe jutott, hogy vajon tényleg mindig ennyire utált repülni, vagy ez inkább az a fajta ellenérzés volt, ami a személyisége másik oldalából, a Hulkból szivárgott lassan át a tudatába. Végül is volt idő, amikor ő ennél sokkal társaságkedvelőbb volt. Szívesen járt emberek közé, sőt, mikor Izlandon vett részt tudományos konferencián, hajlandó volt órákig beszélgetni vadidegenekkel. És amikor gyerekként először szállt repülőre, annyira élvezte az utazást, hogy még a titkos naplójában is írt róla.

Akkor meg miért érzem úgy, hogy utálok repülni?

Lehet, hogy Hulk az, ami lassan már az emlékeit is felülírja? A Hulk nem szerette az embereket, sem a tömeget, sem a zárt helyeket, és egyáltalán senkit és semmit, aki-ami megpróbálhatta korlátozni.

Mi van akkor, ha minden egyes alkalommal, mikor átváltozott a Hulkká, mindig egy kicsit több maradt benne a

zöld óriásból? Mi van akkor, ha lassan már nem lesz más különbség köztük azon kívül, hogy hány kilót tudnak fekve kinyomni?

A gondolat annyira nyugtalanító volt, hogy félúton a könyvet is letette, és az alattuk elsuhanó felhőket próbálta figyelni. És közben próbált visszaemlékezni rá, milyen is volt nyolc évesnek lenni.

Monica Rappaccini a reptér kijáratánál várta, kezében egy jókora karton névtáblával.

Monicával először Új-Mexikóban találkozott, még iskolás korában, és az első dolog, amire fölfigyelt a lányon, a szeme volt. Nem a színe vagy a formája volt különleges, sokkal inkább az, ahogy használta. Mint valami különlegesen bonyolult gép, ami mindent megfigyelt, elemeire bontott és néhány másodperc alatt kielemezte. Monica soha nem csupán a dolgok vagy emberek felszínét tanulmányozta – őt mindig a szerkezet, az összetevők és a működési mechanizmus érdekelte, a dizájnban rejtőző hajtóerő.

Briliáns diák volt, az egyik legokosabb, akivel valaha találkozott. És emellett még jólelkű is.

Annyira, hogy Bruce Banner még ennyi év után is emlékezett rá.

Igazság szerint egy kicsit még szerelmes is volt a lányba, bár ez ügyben tenni soha sem tett semmit. Ahhoz mindig túl elfoglalt volt.

Azóta évek teltek el, és az élete nagyon fura és nagyon *zöld* irányt vett. Ennek ellenére nem feledkezett meg Monicáról: rendszeresen olvasta a lány publikációit, amik gyakran találkoztak az ő személyes érdeklődésével, meg amúgy

is, tetszett neki, ahogy Monica Rappaccini kifejtette a gondolatait.

Aztán fél évvel ezelőtt San Franciscóban találkoztak. Monica egy George Tarleton nevezetű fickóval alapított céget, amit Alkalmazott Ideológiák Mechanizmusának – AIM-nek – kereszteltek el, és tele voltak érdekes és grandiózus ötletekkel.

Monica arra kérte, hogy hozzon össze egy találkozót Tony Starkkal, bár ez nyilván elsősorban Tarleton ötlete volt, és a lányon látszott is, mennyire kényelmetlen neki ilyesmit kérni a régi ismeretségekre való tekintettel.

Banner végül belement, és összehozta a találkozót.

Egy kicsit meg is rémült attól, hogy megint látja Monicát, és maga sem tudta, hogyan kellene viselkednie, de aztán hamar túljutott ezen a kezdeti, kényelmetlen fázison. Monica Rappaccini azonban még mindig a régi volt – okos, céltudatos, nagyon figyelmes és egy kicsit még kacér is, bár ez utóbbiban szemlátomást nem volt sok tapasztalata.

Tony, mint rendesen, most is seggfej volt, de e tekintetben Tarleton sem sokkal maradt el mögötte. Bruce és Monica kénytelenek voltak azonnal összefogni, és megpróbálni minden diplomáciai érzéküket latba vetni, hogy a megbeszélés ne fulladjon az első öt perc után személyeskedésbe és sárdobálásba.

Aztán meghívta a lányt egy kávéra, másnap már együtt ebédeltek, és azóta személyesebb irányt vettek a dolgok kettőjük közt Stark úgy döntött, hogy mégiscsak befektet az AIM-be, ami azt jelentette, hogy Bruce és Monica egyre többet találkoztak.

Banner följajánlotta a lánynak, hogy nyugodtan használja az ő New York-i laboratóriumát, csakhogy mostanra Stark

pénzéből már Monicának is egy ugyanolyan jól felszerelt laborja volt San Franciscóban, így ezzel többet sajnos nem tudta New Yorkba csábítani.

Úgyhogy, mikor Monica meghívta San Franciscóba, Banner nem ellenkezett. Az sem volt ellenére, hogy kettőjük közt lassan alakulnak a dolgok, sőt kifejezetten örült neki. És volt egy olyan érzése, hogy kezd megtörni a jég, és az ismerettségük lassacskán igazi kapcsolat lesz.

És most itt áll, egy névtáblával a kezében. Én ezt nem értem...

– Á, doktor Banner! – nyújtott kezet a lány. – Remélem, jól utazott!

A férfi úgy állt ott, mint akit leforráztak.

– Ööö... ez most... mi akar lenni?

– Ezt viccnek hívják, Bruce – mosolygott rá Monica, majd megölelte.

– Szóval, hogy mennek a dolgok? – kérdezte a férfi, miközben az alacsonyan szálló, szürke felhők alatt autóztak az öböl partján.

– Nagyszerűen! Az új labor... már alig várom, hogy megmutathassam!

– Nos, ezért Tonymak jár köszönet – vont a vállát Banner. – És hidd el, őt is nagyon izgatja, hogy haladtok!

– Az biztos! – bólogatott Monica. – Máskülönben nyilván nem nézne a körmünkre kétnaponta. Csodálkoztam is, hogy nem jött veled...

– Pedig nagyon akart, de aztán megbeszéltem vele, hogy inkább majd jövő héten jöjjön. Megmondtam neki, hogy szeretnék egy kis időt veled tölteni.

– Nyilván úgy érted, hogy az AIM-mel.

Banner nem igazán tudta eldönteni, hogy ez most vicc volt-e. Mert volt valami a lány hangjában, ami erre utalt, de azért...

– Tudod... lehet, hogy félreértettem a meghívásodat – mondta némi hallgatás után. – Merthogy azt hittem...

– Hogy személyes okokból akarok veled találkozni? Nem, nem értettél félre. Hiányoztál, Bruce, és hidd el, nemcsak azért szeretnék több időt tölteni veled, hogy a zseniális ötleteidet hallgathassam! Csak hát az jutott eszembe, hogy egy egész kontinens van kettőnk között... és nem értem, hogy miért.

– Hát igen – dörmögte a férfi. – Ez már nekem is eszembe jutott.

– Tényleg? – csillant föl a lány szeme. – Tényleg nem akarok rámenősnek tűnni, csak hát... te és én annyi mindenben hasonlítunk. Közös az érdeklődésünk, jól tudunk együtt dolgozni, még a laborodat is kölcsönadtad... Úgy gondoltam hát, most, hogy már nekem is van egy, esetleg viszonzozhatnám a szívességet.

– Úgy érted, hogy költözzek át San Franciscóba?

– Egy darabig mindenképp. Stark nagyon sok pénzt fektetett az AIM-be, és az utóbbi időben többször is megemlítette, hogy szeretne egy itteni összekötőt. Én pedig... khm... téged javasoltalak.

– Igen, nekem is megemlítette – bólintott Bruce. – De én azt hittem, hogy az ötlet Tarletontól származik.

– Akkor most már tudod, hogy nem.

– Tudod, én... Szóval, hazudnék, ha azt mondanám, hogy... hogy nem gondoltam magam is erre – köszörülte idegesen a torkát Banner.

– De?

– Egyszerűen csak arról van szó, hogy az, hogy Tonyt ideküldd, egy nagyobb dolog része. Valami, amiről egyelőre nem beszélhetek, és amivel, hogy őszinte legyek, nem is biztos, hogy egyetérték.

– Akkor mi lenne, ha ezt egyelőre félretennénk, és valami másról beszélgetnénk? – bólintott a nő. – Olvastad a legutóbbi cikkemet?

– Azt, amit a mutagénekről és az intracelluláris toxicitásról írtál?

– Azt.

– Még szép, hogy olvastam! – mosolyodott el a férfi.
– Zseniális volt!

– Tudod, hogy te inspiráltál a megírására?

– Már úgy érted, hogy... az állapotom.

– Tudom, hogy érzel a balesetteddel és a Hulkkal kapcsolatban, és nem is hibáztatlak érte – mosolyodott el szomorúan a lány. – Elképzelni sem tudom, milyen lehet, azzal viszont tisztában vagyok, hogy már eddig is mindent megpróbáltál, hogy visszafordíthasd a folyamatot.

– Ebből nem is csináltam titkot.

– Nos, nekem van néhány ötletem, ami talán segíthet. Persze ezek egyelőre még csak ötletek, de ha többet lennél itt, és hajlandó lennél együttműködni...

– Félre ne érts, nagyon hálás vagyok, hogy segíteni akarsz, de te most arról beszélsz, hogy szeretnéd megpróbálni megérteni a Hulkot. És hidd el, ez életveszélyes vállalkozás. Nem te vagy az első, aki szeretné megpróbálni, de...

– Pont ezért szeretném, hogy itt legyél, San Franciscóban, Bruce! Mert így mindent figyelemmel tudnál követni, és abban a pillanatban, amikor úgy érzed, hogy valami nincs rendjén, szólsz, és már le is állítjuk a dolgokat. Fogd föl úgy,

hogy csak azt a kutatást folytatjuk, amit te már elkezdted, de most egy olyan társ segítségével, aki talán olyasmit is észrevesz, ami fölött te esetleg átsiklottál. Valakivel, akinek fontos vagy.

Bruce Bannernek be kellett ismernie, hogy ez egészen jól hangzik.

– Akkor ezért szeretted volna, hogy átruccanjak San Franciscóba?

– Igen, ez volt a dolog egyik fele. A másik önző és személyes indíttatású.

– Oké – mosolyodott el a férfi.

– Oké, úgy mint igen, jövök és átköltözöm San Franciscóba?

– Oké, úgy mint hajlandó vagyok hagyni, hogy lehengerelj az érveiddel.

– Nagyszerű! – kacsintott rá Monica. – Hidd el, *nagyon* meggyőző tudok lenni.

KETTŐ

NATASHA ROMANOFF belekortyolt a pezsgőbe, majd halványan elfintorodott.

– Talán nem ízlik? – kérdezte a vele szemben ülő, kék öltönyös férfi.

– De... finom – tette le a poharat Natasha.

Valójában nagyon finom pezsgő volt. Drága és exkluzív. Olyan, ami kiválóan illett a XIX. századi perzsaszőnyeghez, a sarokban álló görög vázához, a padlóba dolgozott maja sztéléhez, az egyik fal mellett álló mezo-amerikai domborműhöz és a vele szemben álló olmék jáde jaguárfigurához.

És természetesen a drága öltönyt viselő testőrökhöz, akik érkezéskor megmotozták, és akik azóta is a helyiség stratégiai fontos pontjain posztoltak.

– Ön a vevő? – kérdezte a kék öltönyös.

– A vevő? Természetesen nem. Ő személyesen nem szokott ilyen dolgokat intézni, hanem rám bízta. Mindazonáltal felhatalmazott, hogy ajánlatot tehetek a nevében. Egy igen nagyvonalú ajánlatot. De természetesen csak azok után, hogy láttam az árut.

– Magától értetődik – bólintott az öltönyös –, Ms...

– Smith.

– Értem.

Az öltönyös egy hosszú pillanatig összevont szemöldökkel méregette. Vajon fölismerte? Natasha feketére festette a haját, barna kontaktlencsét viselt, és az arcát is telepingálta hamis szeplőkkel. A tanult akcentusok közül a genti belgát használta, és háromrészes uniszex nadrágkosztümöt viselt.

Régen, még a tévés és internetes hírnév előtt mennyivel könnyebb volt az élete! Tulajdonképpen ezt a megbízást is azért vállalta el, hogy bebizonyítsa – legalább annyira önmagának, mint a munkaadójának –, hogy megfelelő álcával még mindig képes félrevezetni a célpontot. Most azonban egyre inkább olyan érzése volt, hogy talán mégis okosabb lett volna, ha valaki mást küldenek helyette.

– Ön nagyon ismerősnek tűnik – mondta a férfi. – Ismerhetem valahonnan?

– Már korábban is kötöttünk üzletet – felelte Natasha. – Időről időre egy bizonyos sikeres, nyugati parti üzletembert is képviselek. Biztosra veszem, hogy emlékszik.

Valójában soha az életben nem találkozott ezzel a kék öltönyt viselő férfival, és tudta, ha részletekbe is belemennek, hamar kiderül, hogy blöffölt. A kék öltönyös azonban úgy reagált, ahogy arra Natasha számított: kényelmetlen lett volna beismernie, hogy nem emlékszik, és valószínűleg valóban voltak üzletfelei a nyugati partról.

– Ó... hát hogyne – biccentett. – Elnézést, hogy nem ismertem föl azonnal.

– Semmi gond – mosolygott hűvösen Natasha. – Amúgy sem azért jöttem, hogy a régi időkről csevegjünk, hanem, hogy üzletet kössünk.

– Természetesen – bólintott a férfi, majd kinyitotta az íróasztala fiókját, és egy hosszúkás, üvegezett tárolót vett elő. Olyasfajta, amikben rendszerint ékszereket szállítottak.

A tároló fekete bársonypárnáján alig tenyérnyi, szögletes fémtábla pihent, rajta ékírásos szöveggel és egy furcsa diagrammal. Ez utóbbi egy kör alakú tárgyat jelképezett, melyből sugárirányban vonalak futottak szét és kapcsolódtak nyolc kisebb körhöz.

– Ez egyike azon ritka, írott szövegeknek abból az időszakból, amit nem kiégetett agyagra vagy kőre, hanem fémmre jegyeztek le – magyarázta a férfi. – Ami pedig a nyelvet illeti...

– ... az megfejthetetlen – mondta Natasha, majd a retiküljéből előhúzta a telefonját.

– Sajnálom, de ez itt nem megengedett – komorodott el a kék öltönyös. – És ha lefotózza, sajnos el kell vegyem a telefonját.

– Nem képeket akarok készíteni – rázta meg a fejét a nő, majd gyorsan beírt egy kódot, és valamit ellenőrzött a képernyőn. – Valóban, ez az eredeti.

– Mi sem természetesebb. De...

– Hogy honnan tudom? Mert ezt öt nappal ezelőtt lopatta el egy tajvani bűnszervezet feje a Smithsonian Múzeum különleges gyűjteményéből.

A kék öltönyös egy pisztolyt húzott elő a fiókból, s mire fölállt az asztal mellől, már a testőrei kezében is fegyver volt.

– Kicsoda maga? – kérdezte fenyegetően.

– Mint már mondtam, én csak az üzletkötő vagyok – mosolyodott el Natasha, majd fölkapta és a kék öltönyöshöz vágta a jádeszobrot.

Aztán azzal a lendülettel hátradőlt a székkal, kigurulta az esés lendületét, majd a széket a legközelebbi ór felé lendítette. A fegyveres tüzet nyitott rá, Natasha azonban addigra már két lépéssel odébb járt, s mire a testőr utána fordulhatott volna, a nő a levegőbe szökkent, és a térdével találta el az ór állát. Hagyta, hogy vigye tovább a lendület – közben két golyó is elsüvített fölötte –, majd a következő ór szem alól rúgta ki a lábát, és egy könyökütéssel taszította ájulásba.

Ismét tovább gurult, s közben fölragadta az eszméletlen fegyveres pisztolyát. Villámgyors fordulás, majd alig néhány lépésnyi távolságból háromszor mellbe lőtte a következő fegyverest. A férfi golyóálló mellényt viselt, azonban három golyó ilyen távolságból elég volt ahhoz, hogy fölborítsa és kiüsse.

Natasha a sarkával taposott az ór kézfejére – a csontok jól hallható roppanással törtek el –, és kitepte az üvöltő fegyveres kezéből a pisztolyát.

Már csak a kék öltönyös és egyetlen testőre voltak talpon, de most, hogy már nekik is volt helyük manőverezni, féltő volt, hogy keresztűzbe fogják.

Natasha egy maja dombormű mögé vetette be magát, ami elég vastag volt, hogy fölfogja a neki szánt golyókat.

Kibírt évszázadokat, ásatást, savas esőt, sőt még az ideodaszállítást is, és most ezek az állatok fogják tönkretenni!

Egyetlen töredékmásodpercre fordult ki a kőlap mögül, s az egyik lövésével a testőr térdét törte darabokra, a másikkal pedig a kék öltönyös vállizmát szakította szét.

– Ne! – üvöltött a házigazda. – Ne öljön meg! Mondja meg Capricornnak, hogy sajnálom, és kárpótolni fogom!

Capricorn? Bingó!